

Gruts

Onze vaoder wos 'nne mens van de klok, kande wel zegge. Hij kwomp nôit nerregend nie te laot. Meskien kwomp dä wel umdä-t-ie alzelééve klokken en wekkers en lozzies vur alleman gerippereerd hi. 't Klèinste lozzieke oppereerden-ie mee e sôrt loep vur z'n oag. Mâr toen ie taagentig wier, zeej ie: 'Ik doe 't vur niemes mir', want hij hoj z'n liefhebberèej nog van z'n houtdraaien en fietse mee z'nen buurman. Um 'r vanaaf te komme hoj ie gezeed: 'Ik kan 't nie zo goewd mir ziejn,' äs ùitvlucht.

Mâr op zekeren dag kwomp 'r e vrouwken ùit de bosse, een van in diej villa's, bé ons achterum. En mee e féén stemmeke zeej ze tegen 'm: 'Biemans, ons klok is stil blééve staon. Zoode gé diej vur ons wille maoke?' Mâr onze vaoder vertelde dä-t-ie 'r mee opgehòuwe wos, want zus en zo. 'Och' zeej ze: 'ge kent ons toch wel, want m'ne mens werrekt op 't raodhaus en ge weet mâr nôit of hij òuw ôk 's erregend mee kan hëllepe.'

'Ja', zeej onze vaoder, 'äs de mensen òuw hier mee 'w klok aachterum ziejn komme, dan kan ik tegen iemes anders nie mir nee zegge. Mâr... Ik weet 't goewd gemaakt, ik zal dan wel 's mee m'n getuig ne de bosse fietsen en dan kéék ik wel of ik ze wir aon de gang kan kréegen, òuw klok.'

(wordt vervolgd)

Gruts (2)

Zodoende is ie dan e paor daog' nâderhand ne de bosse gefietst. Hij hi diej klok wa zùiver gemaakt en iejt gesméérd, denk ik, en ze liejp wir äs 'n klok. 't Wééfke wos allicht hil frett dä-t-ie heur vòrt gehollepen hoj en diej vroeg: 'Wa hedde verdiend?' Onze vaoder zeej: 'Toe mâr, 't is goewd, d'r hoef ik niks vur te hebbe, 't is goewd, laot mâr zitte'.

'Nee, nee', zeej ze, 'dä wil ik nie hebbe. Niks vur niks! Mâr nou trèft 't slèecht, want ik heb niks in haus, want m'ne mens hi toevalleg m'n beurs in z'ne zak gestoke. Mâr ik kom dä binnekort wel 's 'nne keer goewd maoke. Nee, dä wil ik nie hebbe, niks vur niks.'

Afijn, d'r gonk e paor maond' over henne. En op 'nne middeg zaot onze vaoder achter onder z'ne notenboam op 't bänkske wa ùit te ruste. En pedomme, d'r kömt medam mee d're fiets achterum en skëtterde mee 'n høg woord: 'Och Biemans, ik schaam 't m'n eigen, ik moet het nog goed komen maken en ons klok loopt nog steeds mooi op tijd.'

Onze vaoder zee: 'Dan gaot-'r zitte, dan zet ik koffie'. Toen ze de koffie op hôn, deej ze heur tas ope en wete wa ze aon onze vaoder gaof? E rulleke zuurtjes, wor d'r al drij ùit wozze! Echt waor.

Onze vaoder laachden 'r 's mee - want hij zoo dees vur gin goud gemist willen hebbe - en zeej hil dreüg tegen heur: 'Dankewel mevrouw, 't is wel nie veul, mâr 't is toch wèinig!' En zo'n medam ùit de bosse, ge zal 't krèk wel gehurd hebbe, diej praot dan **gruts**.

(Gruts = dèftig.)

Johan Biemans, Bergeyk.